

Ecourile cîntecului popular

Scrisori, sesizări,
propuneri

Cu și fără
răspuns

Cine
il protejează
pe „băiețelul”
mamei

Se întâmplă ca uneori să mai uși cite ceva. Ar fi imposibil să îți mînte totul. Dar credem că tot ațit de imposibil este să uși că ai un copil, că ești obligat să contribui la întreținerea lui. Și totuși sînt și oameni care, pentru a nu plăti întreținerea propriilor lor copii, nu uita să fugă dintr-o localitate în alta, spre a li se pierde urma. Am primit o scrisoare, emoționantă, a unei tinere muncitoare care își crește de 6 ani singurul copil, fără contribuția nîmăni. Tatăl copilului, Constantin Muresan, e pare și dispare, numai să nu plătească pensia ce se cuvine fiicei sale. Cineva trebuia să-l protejeze pentru a-i reuși acest plan. Serviciul respectiv s-a oferit să-l facă... mămica. Totul e ca tînrul să nu muncescă, să nu realizeze venituri și astfel să scape de obligațiile stabilite de lege. Cum, necum, a ajuns student. Mămica e acum liniștită. „Băiețelul” nu realizează venituri. Din răspunsul Direcției Generale a Militiei — mai precis al Direcției evidente populației, aflăm că tînrul se află acum la Bala Mare. Cazul nu e încă rezolvat. Procesul se judecă și se rejudică fără să se ajungă la un rezultat, deși totul e ațit de simplu. Un lucru este cert. Copilul trebuie să-și primească drepturile și ațit cît mai curînd. Socotim că pentru a se rezolva definitiv această problemă nu era nevie de ațite procese, care durează de aproape 5 ani. Pe tînrul respectiv îl protejează mămica, dînd ațitfel, alături de fiul său, dovadă de lipsă de omie. De ce-l protejează însă și cei care sînt chemați să aplice legile?

Vară...
in ianuarie

Știrea o de-a dreptul senzațională. Pe scurt, ea sună cam așa: „Azi, 25 ianuarie 1967 (data e probabilă), în comuna din raionul Năsăud s-a încheiat campania de recoltare și trieris, începută în vara anului 1966”. Nimic eronat în această rară informație. În ziua de 23 ianuarie 1967 un elev din Năsăud ne informa că în comuna Poeniile Zagrii și satul Suplai, ovașul e încă netrierat și a început să incoltească în câii. Relatarea era aproape de necrezut. Totuși, am trimis scrisoarea spre rezolvare, Sfatului popular al raionului Năsăud. Iată răspunsul: „Este adevărat că în comuna Poeniile Zagrii și satul Suplai la data de 23 ianuarie 1967 exista netrierată o cantitate oscilantă de ovăz din pricina S.M.T. Șteu Odorhei... În urma sesizării a fost dat un tractor și o batoză, așa că în prezent trieratul este terminat”.

Modul în care ni se relatează acest fapt e pur și simplu uimitor. Din răspuns se pare că e firec ca acum, în ianuarie, să se termine trieratul. Nu fără intenție se trece sub tăcere despre ce anume cantitate de ovăz e vorba și dacă acesta, după ce a zăcut pe cîmp o toamnă și o iarnă, mai e bună de ceva. Vinovații, se spune în răspuns, sînt mecanizatorii. Oare numai ei? Dar cei care semnează acest răspuns, n-au declarat și ațit vară încheiată campania de recoltare și trieris? Cînd au spus adevărat, atunci sau acum? Din răspunsul primit rezultă că acum, în ianuarie 1967.

Pentru această cultură s-au cheltuit semînte, forță de muncă, au lucrat mașini și nu credem că putem declara campania de trieris încheiată, înainte ca toți cei ce se fac vinovați să plătească, pe măsura contribuției lor, la această mare neglijență.

GH. NEAGU

Obișnuit din vremuri străvechi să-și transpună în cîntece toate sentimentele, toate bucuriile, durerile și năzuințele, poporul nostru a creat opere de artă a căror varietate tematică și frumusețe neasemuită pot fi învidiate de oricare dintre poeți. De aceea, folclorul românesc trebuie privit ca o oglindă în care poporul se surprinde pe sine însuși, dezvoltîndu-și cele mai ascunse cute ale sensibilității sufletului său.

Am ales la întimplare, unul din numeroasele cîntece în care imaginea satului românesc de altă dată este prezentată cu un realism deosebit iar neazurile tărînilor, ațit de multe atunet, sînt înscrise unul după altul într-un tablou impresionant. „Eu fac drumuri, poduri grele, / Eu dau bani trectînd pe ele, / La bătaie cînd îi cheamă, / În dau feciorii cîntău / Ca pe „domni” să mi-i pîzească, / Grele leci să ne croiască / Ei muncesc fără-necutare / Și tot în n-am cî mîncare”.

Obsedați de situația disperată în care a ajuns, creatorul popular reușește în imagini artistice antologice să redea zbulciul și frămîntarea din naținea lui și hotărîrii supreme: „Am aiuns de nu știu cum, / De-s în casă, de-s pe drum, / În gînd vecinic mă mîncesc / Și mereu în mine crește, / Zi de zi și tot mătare: / Răzburare! Răzburare”.

Potrivit documentelor Istoriei, începutul secolului al XX-lea se caracterizează prin-

tr-o înrăutățire simțitoare a situației tărînilor, suferințele acestora atîngînd limita maximă a răbdării omenești. Atunci, s-au ridicat masele tărînești, încercînd să-și facă dreptate singure, dreptatea la care aspirau de veacuri. Răscoala s-a întîns ca un suvol nestăviluit, cuprinzînd Moldova, Muntenia și Oltenia. Forța cu care s-au antrenat în răscoala masele tărînești, demonstrațiile de solidaritate ale muncitorilor, au înspăimîntat reacțiunea făcînd-o încă o dată să-și dea la o parte vîlul demagogic cu care încerca să-și

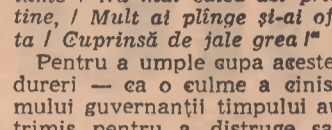
acopere putreziciunea. Cu o cruzime rar întîlnită răscoala a fost înăbușită în foo și singe. „Talpa tărîni” despre care se vorbea prin parlamente cu lacrimi de crocodil în ochi sau cu prefăcute accente duioase în glas, a fost împușcată, de cei ce eu nerușinare își ziceau „părinții tărîni” eu 11.000 de nevinovați ucis, cu alte zeci de mii de arestați, schingiuiți, purtați pe drumuri ani în sir. Dar mai bine să dăm cuvîntul tot creatorului popular, care, credincios menirii sale, ne-a lăsat documente artistice zguduitoare asupra cauzelor răscoalei. După ce prezintă cu o forță demascatoare deosebită condițiile de viață, faful și rezultatele muncii sale, poetul anonim subliniază că aceasta

și nu alta a fost cauza răscoalei: „Porumbul împărțit cu tîrna / La el patru, la noi una, / De trîit mai este-acuma, / O vacă care-o aveai, / Toată vara călăuceai / Cînd era la socoteală, / Și mai datorai o vară, / De-ata s-a făcut răscoala”. Odată depășită limita maximă a răbdării, începutul și extinderea răscoalei s-au întipărit în mîntea poetului în ce aveau ele mai caracteristic în „De la Bucureasa-n sus / Vestea-n țară a apus / Că din țară pină-n țară / Tot tărîni de la țară / S-au pomenit în răscoala, / Strigă toți, măcar

să moară, / Și să jelesc și să plîng / Că-n vremea care-a venit / Nu mai e de suferit / Bicul și jugul purtînd”. Înăbușirea răscoalei a fost de o cruzime de neînchipuit, domnia bunului plac, dispozițiile primite de la „Centru” și disprețul pentru pătura producătoare fiind cele care dictau în aceste împrejurări. Avem o imagine fidelă în aceste versuri din fostul județ Dolj: „Foate verde pelință / Groază mare la Sărcaș / În curtea lui Nate Pop / A fost adus mult norod / A fost precizat că pe lîngă localnici au mai fost aduși și cei din satele vecine deoacare... „era curtea mare / Și putea ca să-l omoare”. Judecătorii acestor martori pentru dreptate erau trei

circumari „ce sînt și proprietari”. Cu fața ridicolă a așezisei democrații burghize ațitei s-au „constituit în comite” și au început, cu tot sermoneialul prevăzută de lege, judecata. „Cite un țaran băga / Și la moarte-l condamnă: / Nici o vorbă nu erea / Numai-decît porunca / În curte de-ai așeza / Și la ochi t-acoperea / Salve de foc repeta / Pină cînd îi curia”. Aestuia i se a-daugă un alt cîntec în are-l acumulată toată durerea a-elei sîngerose primăveri de acum 60 de ani: „Foate verde trei alune, / De-ai ști, țară, cîta lume / Nu mai calcă azi prin tine, / Mult ai pînge și-ai ota / Cuprînsă de jale grea”.

Pentru a umple cupa acestei dureri — ca o culme a cinismului guvernăntii timpului au trimis pentru a distruge satele și tunurile și pentru a împușca și ucide pe răscoalați, regimente de soldați formate din fiili, frații și rudele lor. „Noi din noi le dăm ostasi / Să ne scape de vrăjmasi / Dar cu oameni ce te-am dat / Tot pe noi ne-a-ngenuncheat”. Așa a cîntat poporul momentul răscoalei de la 1907. Aceste cîntece — interzise ulterior — au avut un rol mobilizator deosebit și de aceea tărînilor nu le-a fost multă vreme îngăduit să-și plîngă morții nici măcar în cîntec. Cîntecele au rămas mărturie zguduitoare a acelor vremi de restrițe.

AL. DOBRE

Piese din expoziția Complotului industrial de sticlă și faianță — Sighișoara
Foto: Agerpres

CARNET CINEMATOGRAFIC

Oglinda cu două fețe

Spectatorii noștri au avut ghinionul să încă cunoștină cu regizorul Andre Cayatte — figură reprezentativă a filmului contemporan francez — prin cea mai slabă și nesemnificativă peliculă a sa. Realizată în 1958, filmul „Oglinda cu două fețe” nu amintește decît prin cîteva secvențe, din prima parte, de vigoarea regizorului care între 1952-1955 se impuse atenției prin filmele sale de proveniență judiciară („Dreptatea este făcută”, „Dorarul negru”, „Noi toți sîntem asasinii”, „Înainte potopului”). Cayatte își permise în filmele anterioare atitudinea auro-rajoasă și generoasă a unui justițiar în afara justiției oficiale, prilei de incizii caustice în societatea franceză a primilor ani de după război.

„Oglinda cu două fețe” — deși sub stacheta cunoscută a regizorului rămîne totuși fidelă principiilor estetice și formale ale acestuia, pe care ațit de bine le-a intuit criticul francez André Bazin care spu-

Cerul și iadul

Nu s-ar putea spune că filmul acesta nu este seducător. Este o variantă a infernului, purgatorului și iadului danțesc realizat în cea mai veritabilă viziune a „la Gopo” Comedia, satira, fantezia dusă pînă dincolo de limitele realului fao din filmul cineastilor polonezi ca o dezbateră pe teme de etică s-a devenit un spectacol amuzant. Comicul suculent al filmului rezultă din contradicția flagrantă dintre ceea ce vor să pară că sînt eroii (răfătorii într-un autobuz) și realitatea care-i înfrimă. Realitatea este prezentată acu-

zator în antecamera iadului și raiului, înregistrată de ingeri și draci după cele mai moderne mijloace: pe peliculă cinematografică.

ATANASIE TOMA

„FUSUL SOMNOLENȚEI” ȘI CREATORII DE JUCARII

Sîntem la o conferință de presă organizată de Ministerul Comerțului Interior într-o atmosferă specifică: o expoziție a jucăriilor indigene și de import.

Tema jucăriilor a făcut în ultimul timp obiectul unor numeroase articole și dezbateri. Dar, se pare că așa cum vestii argonauți își înfundau urechile cu ceară pentru a scăpa de ispita sirenelor, la fel procedeză și „specialiștii” în domeniul jucăriilor.

Ingenierozitatea oamenilor mari rămîne în acest domeniu mult în urma imaginației copiilor care nu cunoaște limite și nici bariere convenționale.

Scritorul Mircea Sintimbreanu, ne spune, glumind: Întîndu-se în fus, Frumosa din pădurea adormită a dormit o sută de ani, iar fusul somnolențelor a trecut în mîntea creatorilor noștri de jucării. Se pare însă că secolul adormirii a expirat, înfrîșit și pentru el. După cît se spune — și avem toate temerurile să credem — el vor lansa foarte curînd o jucărie ultramodernă: arșiful din material plastic, electromecanic și teleghidat.

Evident, dincolo de ironia scriitorului se află o situație de fapt: în momentul de față producția de jucării dispersată în 88 de unități aflate sub conducerea a cinci ministere și organe centrale, se realizează la voia întîmplării, după unul sau altul din modelele aduse din străinătate, după ocazionale idei sau în funcție de cantitatea deșeurilor rezul-

tate din diverse secții. Nu există un for care să coordoneze creația, un nucleu de studiu și proiectare pentru toți producătorii de jucării.

Există o tendință — după mine greșită — ne spune tura-rașa Stela Zinică, secretara comisiei tehnico-artistice din cadrul Ministerului Învățămîntului, for ce efectuează omologarea tuturor jucăriilor, de a se asimila producții din import. Această abordare are ca rezultat jucării hibride de pentru că ele nu pot atinge parametrii modelelor realizate special pentru anume utilizaje. Lipsa unui institut de cercetări pentru jucării, în preocuparea căruia sînt probleme de creație, de organizare a producției, tehnologia de fabricație, probleme de rentabilitate (asa cum există în multe țări) se resimte acut. Ne lipsește jucăria care dezvoltă inteligența, aplicățiile spre meserii pasionante, vocația, personalitatea, consacrarea viitoare.

Problemele ridicate de actualul stadiu de dezvoltare a producției de jucării — este de părere tura-rașii Niculescu Dumitru, director general în Ministerul Comerțului Interior — nu mai pot fi rezolvate în cadrul actualului sistem de organizare. Sînt necesare experimente diverse, anchete, cercetări, studii asupra producției etc. care nu pot fi efectuate de un organism (comisie tehnico-artistice) alcătuit în prezent dintr-un singur salariat.

Dialogul dintre copii și jucărie ne spune artista emerită Margareta Niculescu, directoarea teatrului „Tănăcilă”, începe încă înainte ca mina lui să se îndrep-

te imperativ spre ceea ce doare cel mai arzător, dintre numeroasele și atractivele jucării oferite ochiului său.

Însuși alegerea este un act de determinare psihologică și temperamentală. În bogăția acestui dialog este asigurată de varietatea jucăriilor, de însușirile lor estetice, de „capacități” lor tehnice. Rolul jucăriei este complex și important în formarea personalității copilului.

Uneori, ca în cunoscutul joc al copilariei, producătorii de jucării își pasează unii altora sarcinile contractuale. Iată cîteva exemple. După o perioadă de glorie asigurată de Fabrica „Muntenia”, înhabilități ce-și disputau gurile pe un teren vacant, au cunoscut declinul la Trgovistei o de o întreprindere de industrie locală a acceptat să producă acest joc. Dar, cînd s-a treacă la producția de serie, trgovistenii și-au dat seama că nu pot realiza terenul. Rezultatul? Jucătorii „stau” pe țuș pînă cînd Fabrica Muntenia le va livra terenul. Cine dă mingile?

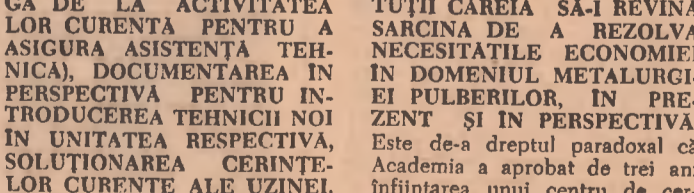
Fauna de pus produsă în urmă cu ani de Fabrica de confecții din Botoșani numără ațit doi trei reprezentanți. De ce? Nerentabil. Cîntecul de lebădă al ultimei plutitoare din masă

plastică fabricată de „Viitorul”. Oradea își plînge suratele suprimate din același motiv. Fabrica „Cauciucul” din Brașov și-a scos la licitație producția de mingi lăcute. Nu s-a găsit încă nici un amator. În vară pe plăjile și strandurile țării vor fi cu 120.000 mingi mai puțin. După 1.500 de truse pentru mici chimiști, întreprinderea „Reactivul” din București a încetat producția.

Considerată, în general, aneacă la periferia altor produse, jucăria a devenit în unele cazuri o cenșurează a industriei. Astfel binistelele producătoare nu li-vrează comerțului jucării la nivelul contractelor.

Datorită pe de o parte unor utilaje învechite, consideră tura-rașii Dinu Dragomir, director general adjunct al M.C.I., iar pe de altă parte materiilor prime și auxiliare necorespunzătoare folosite în producție, nivelul calitativ al jucăriilor este scăzut: deficiențe constructive, funcționale, de aspect și finisaj. Este necesară revizuirea rentabilității pe întreprinderi de către ministerele și organele centrale producătoare în funcție de gradul de înzestrare și de posibilitățile actuale ale producției, ale întreprinderilor.

Inscriindu-se în replica specialiștilor din acest domeniu, un

Elevii al Grupului școlar al U.C.R.C.O.M. din Focșești lucrează, sub îndrumarea mîntorului, la remedierea unor defecte ale televizorului

Metalurgia pulberilor

(Urmare din pag. 1)

zare reușind să se dea în folosită chiar în acest cîncinal o uzină specializată.

La Plenara din decembrie a C.C. al P.C.R. se atrăgea atenția asupra situației pe care o ocupăm în ce privește valoarea pe tonă de utilaj produs. Vreau să menționez că, PE CALEA METALURGIEI PULBERILOR, POATE FI SPORITĂ VALOAREA INSTALAȚIILOR AVIND ÎN VEDERE CĂ MULTE DIN PIESELE DE DIMENSIUNI MICI, DAR FOARTE SCUMPE, POT FI OBTINUTE PRIN ACEASTĂ TEHNICĂ PENTRU A AJUNGE LA REZULTATELE DORITE.

Dar, personal consider că trebuie rezolvate cel puțin două mari probleme. UNA DINTRE ELE SE REFERĂ LA ASIGURAREA APLICĂRII ÎN UNITĂȚILE NOASTRE PRODUCTI-

VE, CU MAXIMĂ OPERATIVITATE, A REZULTATELOR CERCETĂRII CU CARACTER APLICATIV REALIZATE ÎN TARA SAU ASIMILATE. Și veriga cea mai importantă, capabilă să facă acest lucru, mi se pare că este LABORATORUL UZINAL.

În multe din uzine, laboratoarele, chiar cele bine dotate, nu își îndeplinesc rolul lor de a aplica în practică realizările științifice. UTILITATE CORESPUNZĂTOARE ÎNCADRATE CU PERSONAL PRICEPUT. LABORATOARELE UZINALE TREBUIE SĂ REZOLVE, DUPĂ PAREREA MEA, URMĂTOARELE PROBLEME: TRANSPUNEREA INDUSTRIALĂ A CERCETĂRIILOR EFECTUATE ÎN CADRUL INSTITUȚIILOR (DECREVIND DE ACEASTĂ SARCINA PE SPECIALIȘTII DIN CERCETARE OBIGĂȚI ÎN PREZENT SĂ SE SUSTRĂ-

GA DE LA ACTIVITATEA LOR CURENTĂ PENTRU A ASIGURA ASISTENȚA TEHNICĂ), DOCUMENTAREA ÎN PERSPECTIVĂ PENTRU ÎNȚINUTUL CERCETĂRII ÎN UNITATEA RESPECTIVĂ, SOLUTIONAREA CERINȚELOR CURENTE ALE UZINEI.

VORBEAȘI ȘI DE UN AL DOILEA ASPECT AL PROBLEMEI.

Mă gîndeam LA ASIGURAREA BAZEI DE CERCETARE în domeniul la care ne referim. În momentul de față situația se prezintă astfel: Se întreprind cercetări în cîteva locuri — la Institutul politehnic Cluj, la I.C.E.M., la I.F.A. Sînt redactate o serie de lucrări care înmănușiază rezultatele acestora. Dar condițiile în care se efectuează lucrările necesită eforturi enorme.

SE SIMTE STRINGENT NEVOIA CREĂRII UNEI INSTI-

CIEREA PE O PERIOADĂ SAU ALTA A ACTIVITĂȚII DE CERCETARE TREBUIE APLICAT CU CONSECVENTE CRITERII EFICIENTE ECONOMICE A CERCETĂRII. ÎN ACEST SENS CONSILIUL NATIONAL AL CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE TREBUIE SĂ-ȘI EXERCITE ÎNTRINSIGENT ATRIBUȚIILE PE CARE LE ARE.

Trebule, de asemenea, cercetată metodologia de aplicare a rezultatelor cercetării scurțînd drumul pe care ideile valoroase li parcurg pînă la transformarea lor în realitate tehnică. Și, pentru ce ne referim la materializarea ideilor este locu să amintim existența unor viziuni anacronice, adevărate obstacole uneori de netrecut.

CONCRET, LA CE VA REFERIȚI?

Este vorba de o serie de greutăți pe care le întîmpinăm din partea beneficiarilor cercetării — o serie de conducători ai sectoarelor productive. Pentru a fi mai concret voi da cîteva exemple pe care le cunoșc foarte bine, din activitatea noastră.

Sînt numeroase aspecte pe care metalurgia pulberilor le poate rezolva în mod favorabil pentru industrie. Există și un plan de cercetări care cuprinde teme de mare actualitate. Îmi exprim însă părerea că ÎN APRE-

pet este vorba de problema deja rezolvată. În cele din urmă, după aproape doi ani de tergiversare aprobarea a fost dată întreprinderii locale amintite.

Discuția noastră s-a oprit aici. Ea a reliefat faptul că în contextul pirghiilor ce trebuie acționate pentru a stimula progresul industriei noastre și metalurgiei pulberilor îi este rezervat un loc însemnat dar încă neefectuat. Inertia, prezentă în diferite ipostaze, micșorează ațit lărgirea domeniului de aplicare a produselor, cît și ritmul de producere a celor mai noi realizări. Pentru viitor se impun măsuri. Ele trebuie să vizeze asigurarea celor mai bune condiții pentru cercetare, orientarea acesteia cu precizie către domeniul aplicativ, aplicarea în minimum de timp a rezultatelor cercetării în producție. Toate acestea la un loc reclamă o documentare temeinică, spirit de inițiativă. Ministerele economice — ca producător sau beneficiar — Consiliul Național al Cercetării Științifice, Comitetul de Stat al Planificării trebuie să-și coordoneze eforturile pentru a asigura maximă eficiență acestui sector de activitate, pentru a-l scoate din posturarea de copil „vîltreg” în care, deocamdată, se află.

„Superficialitatea și dezordinea în învățatură sint, poate, dușmanii cei mai mari ai tineriei. Uneori te lași furat de gândul că este ușor să fii elev, să înveți. Iată un neadevăr. Nu este deloc ușor să fii elev. A învăța înseamnă în primul rând a fi profund, iar această profunzime cere efort tenace”

Acad. EMIL CONDURACHI

„Liceul nostru se bucura de o mare prețuire în vremea aceea, ea se datoră, în bună parte, bogăției sale zestre didactice și desigur eminențelor și talentatilor săi profesori, care au știut să stimuleze în tinerdile generațiilor de elevi dorința de a învăța matematică și latină, fizică și literatură, chimie, biologie, geografie, limbi străine. Da, aceasta este una din amintirile cele mai puternice: atmosfera serioasă de studiu care a domnit în liceu”

(Acad. HORIA HULUBEI)

„Dar școala nu poate da elevilor totul de-a gata, iar dacă printre ei se află din cei asemănători cu personajul unei binecunoscute scrieri a lui Creangă și cer „posmagii mușiei” acestia vor avea să privească mai târziu cu nemulțumire goul pe care l-au săpat în propriul lor univers spiritual prin pasivitate”

(Acad. GHEORGHE IONESCU-SISEȘTI)

„Vârsta anilor de școală este vârsta prieteniei cu cartea, cu biblioteca, etapa din viață în care îți se cere să ai zeci de antene prin care să poți recepta încreștina simfonie a vieții, a științei, a culturii — a marilor evenimente contemporane”

(Acad. ȘTEFAN MILCU)

„A fi elev este o meserie, o meserie ca orice alta, care solicită muncă serioasă, disciplină, dăruire, pasiune, mai ales pasiune. În orice meserie poți să fii artist, dar poți să fii și circaci. Așa și în această meserie, de elev — poți să fii un elev excelent și poți să fii un mediocr, care în anii de școală culege câte ceva de ici, de colo, dar nimic tenețnic, nimic trainic”

(Acad. RALUCA RIPAN)

CE AI LUAT DIN CE ȚI-A DAT ȘCOALA ?

O ÎNTREBARE ESENȚIALĂ PENTRU ELEVII DINTR-A XI-A

1
(Doina Ungureanu, de la „uman”, are o dispușiță colegială cu George Savii de la „real”)

„Care există elev să poată spune senin, cu fruntea sus, că toate materiile l-au interesat nespun de mult, că a învățat lecțiile de lectie, că și-a scris temele regulate, că la toate orele a fost foarte atent și că între a se juca în zăpădă și a face o demonstrație la matematică a înclinat pentru varianta din urmă ?”

2
Doina Ungureanu : „Întrarea în clasa întâi, trecerea de la o viață complet liberă la una în care aveam primele obligații, părea un pas dificil. Or, acest pas, începutul acumulării de cunoștințe, acumularea ee se va continua până la sfârșitul vieții, a fost făcut atât de llin, parcă de sine. Adinec recunoștință păstrează tovarășii învățătoare care m-a ajutat să realizez acest pas. Am profitat, de pe urma celor 11 ani de școală învățând tot ceea ce era necesar. Am profitat la maximum de anii de școală ? Sint extrem de aproape de acest maximum”

3
Doina Ungureanu : „N-am fost niciodată un model de conștiințiozitate, n-am învățat extrem de mult în școală, în schimb am efitit enorm și adeseori, aceasta era motivul pentru care lmi neglijam lecțiile. Dar sint sigură că dacă s-ar putea s-o iau încă o dată de la „îniute și cirlice” as vrea să fii aceeași școlăriță neastimpmărată și dornică de joacă”

4
George Savii : „Acum cind am cunoscut școala, după ce am petrecut 11 ani în ea, doresc, parcă să nu se mai sfirșească acești ani frumoși, în care am avut o simțură îndatorire : aceea de a învăța. Mi se

pare îndatorirea cea mai plăcută și am rezistat multor tentații pentru a-i dăruia învățaturii tot timpul”

Ne oprim aici. Dialogul n-a avut loc, dar răspunsurile lor ne-au obligat să-i punem față în față.

I-am cunoscut. Sint amindoi elevi de 9 și 10.

La Doina inteligenta a precumpănit munca, oscilațiile la învățatură nu i-au afectat niciodată prea mult situația de elevă frunțasă. George și-a „exploatat” inteligenta, a cultivat-o împingind-o peste punctul initial, a ciștigat un punct initial, a ciștigat în școală în profunzime. În maturitate.

Sinceri deoptrivă, au hotărât definitive asupra viitorului. Și totuși prima flutură, cu puțină cochetărie, ideea „om trăi și om vedea”. Celălalt, exact în totul, și-a impus un stil de viață, de muncă, de gândire. Și e mai fericit așa. El „vede cum va trăi” mai departe încă de pe acum.

5
— Ai scris „M-a interesat tot ceea ce a fost util formării unei culturi generale bogate. Am înțeles că un intelectual trebuie să fie polyvalent. Iar eu vreau să devin intelectual”. Înțelegem că ți-a plăcut să fii elevă.

— Foarte mult. Dar acum gândul mă duce mai departe, îmi place să mă autodevinez, să mă iau la întrecere eu mine însămi. Eu mă simt de pe acum studentă — eu gândul, eu fapta.

— Știi întotdeauna ce vrei ?

— Da, știu și sint sigură că voi izbui. Sint convinsă că iau examenul la Facultatea de chimie Industrială, eu medie mare.

— Cine ți-a dat această certitudine ?

— Școala. Și eu. Pentru că am știut să iau ceea ce mi-a dat școala.

— Ai știut întotdeauna ce vrei ?

— Da, am știut că-mi place muzica, și am urmat cursurile școlii de muzică până în clasa a VIII-a. Mi-am format o cultură muzicală și, mai presus de toate, am învățat să muncesc eu în-dirjire. Cu acest lucru, cel mai de pret, am luat drumul liceului, gândind că am nevoie de o cultură generală mai vastă pentru ceea ce voi face mai târziu.

— Ți-a fost ușor să înveți ?

— V-am spus că am învățat să muncesc. Eu nu mă rezum la manual : acesta îmi dă prea puțin. Citesc multă bibliografie, chiar și cursuri universitare.

— Dacă timpul ar fi reversibil te-ai apuca din nou de școală ?

— Nu. Am făcut-o o dată. N-am trecut degeaba prin ea. Au fost ani frumoși. Dar trebuie să merg mai departe.

INTREBAREA „CUM ATI TRĂIT CEI 11 ANI DE ȘCOALĂ” I-A LUAT PRIN SURPRINDERE. PUR ȘI SIMPLU, N-AU ÎNCERCAT ÎNCĂ O ÎNTOARCERE ÎN TIMP, ÎN ANI, UN BILANT. SINT ÎNCĂ ATIT DE LEGAȚI DE MOMENTUL ACTUAL, CARE ÎNSEAMNĂ NOTE, TEZE, PREGĂTIRE PENTRU BACALAUREAT, ȘI TOTUȘI... TOTUȘI, CU TOCUL ÎN MINĂ, ELEVII AU DESCOPERIT CĂ AU AMINTIRI, ȘI-AU REDESCOPERIT VIAȚA DE ȘCOALĂ PE CARE CURIND, O PĂRĂȘESC PENTRU TOTDEAUNA.

DAR SĂ LE DĂM CUVÎNTUL CELOR PESTE O SUTĂ DE ELEVII AI CLASEI A XI-A — LICEUL NR. 1 TIMIȘOARA. INTENTIONĂM SĂ-I LĂSAM SĂ DIALOGHEZE ÎNTRE EI PENTRU CĂ DESU ȘI-AU ASTERNUT SINGURI GÎNDURILE PE HÎRTIE, DISCUTA CU COLEGII, ÎȘI PUN ÎNȚEBĂRI, ÎȘI DAU RĂSPUNSURI, SE COMPLETEAZĂ ȘI SE CONTRAZIC.

1. „A trăi și a vedea” sau „a vedea cum să trăiești” ?
2. Microinterviu cu Mihai Mihaela despre Mihai Mihaela în întrecere cu ea însăși
3. De ce lași pe mine ceea ce poți — și trebuie ! — să faci astăzi ?
4. „Filozofia” mediocrului și formula lui de viață
5. Ce știi despre ei viitorii absolvenți ?

3
Anii de școală se succed cu repeziune și în fuga lor, poate și din cauza vârstei, puținți sint acei care se gîndesc la „profitori” și „pierderi”. Lasă această meditație pentru mai târziu socotind că concluziile grave li se potrivesc mai bine, după ce au trecut hotărîrile școlii. Noi însă am forțat puțin lucrurile : i-am constrins prin rigorile întrebării : „Ați profitat la maximum de anii de școală ?” să facă acest bilanț acum, dinlăuntru, în fața ei. Prin răspunsuri — interesante și lucide unele, stereotipe, altele — ne-a frapat cel al elevului Anton Anton nu atât prin nouitatea declarației ci, mai ales, prin ceea ce se află dincolo de ea. „Este o apreciere destul de relativă faptul că am profitat la maximum de anii de școală. Consider că nu i-am pierdut în zadar : am căutat să mă inițiez în variate domenii pentru a completa cele învățate la școală. Dar dacă aș putea retrăi cel puțin o parte din acești ani as recupera ceea ce am pierdut prin superficialitate, aș lua mai mult de la școală.” Așa judecă unul din cei mai străluciți elevi, ale cărui rezultate, apropiate ca valoare în toți anii de școală și situându-se către limita superioară, i-ar da dreptul nu la mai multă automulțumire dar, oricum, la o autoapreciere mai puțin severă. Anton însă, fără nici o poză, regretă că superficialitatea l-a împiedicat să profite pe deplin de ceea ce ar fi putut să-i dea școala. Odată ajuns la această constatare, nu se pierde, însă în lamentări penibile. „Sint convins că ceea ce am pierdut se poate recupera” — Desigur — adăugăm noi — cu prețul unor eforturi în plus, care îl vor distra poate de la preocupări de moment, dar avind conștiința că trebuie să completeze ceea ce și-a răpîit singur, va găsi și resursele necesare pentru a o face. Am pornit de la acest răspuns pentru a judeca însă alte puncte de vedere. Dar mai întii să reproducem câteva.

„Am obiceiul — mărturiseste Aurel Mezin — de a nu-mi reținea nimic. Totuși dacă stau să mă gîndesc îmi pare rău că nu am învățat să vorbesc bine o limbă străină. Acum e prea târziu”

„Mi-am descoperit, în urmă cu ani, pasiunea pentru radio-technică — spune Doru Budulan. Această pasiune m-a costat mult, ore în tregi răpîite învățături. Cînd mi-am dat seama că fost prea târziu. Așa se face că voi absolvi școala cu goluri în cunoștințe pe care nu le voi mai putea recupera.”

„N-am folosit în permanență acești ani — regretă acum Mircea Danciu — pentru a aduna cunoștințele de care voi avea nevoie în viață. Dar acest fapt actualmente nu se mai poate îndrepta...”

— Nu-mi reproșez nimic — declară, sigur de el, Ion Hutan. Șiam pierdut destulul vremei și acum trebuie să acumulez foarte mult, pentru examenul care se apropie. Deci timpul pierdut în 11 ani de școală îl recuperez acum de voie, de nevoie...”

În se context ar trebui să plasăm esapitularea, ea în fața unei fatalități, a acestor tineri de 17—18 ani care, au obiceiul de a „nu-și reținea nimic” și socotesc că nu mai pot recupera din ceea ce au pierdut ? Ne ajută chiar el să o facem.

Aurel Mezin nu încearcă acum nici o urmă de regret pentru că a trecut prin școală sprînjit de cele mai multe ori de câte un 5 salvator de la repetenție. Nu, judecă el, a fost destul și atât cît a adunat. A fost chiar prea destul pentru ceea ce are de gînd să facă în viitor. „Fotbalist și... inginer”

Departa de noi intenția de a ne ridica împotriva talentului, indiferent de zonele în care se manifestă. Dar acas-

tă sigură și fără drept de apel sentință de autocondamnare la mediocritate este împărțită și de alți colegi ai lui Mezin, care n-au strălucit ca elevi, care n-au ce-și reproșa acum și care vor să-și aleagă „cariera” de sportivi. Să fie doar o nevinovată coincidență ? Sau socotesc că în anumite domenii ale activității umane, printre care și sportul, mediocritatea are permis de „liberă trecere” ?

„Uneori te lași furat de gândul că este ușor să fii elev” — spune acad. E. Condurachi. Ion Hutan este o victimă a acestei idei. Vorbim a timpul prezent pentru că a străbătut anii de școală cu credința că ei sint frumoși în sine, nu prin ceea ce i-ar fi putut oferi, dar, mai ales, pentru că își închipuie că ceea ce a pierdut se poate ciștiga, „de voie, de nevoie” în 2—3 luni sub presiunea examenelor care se apropie. Și el are adepti printre colegi.

Am reproduș răspunsuri categorice, dar și ezavive, păreri potrivite cărora ceea ce s-a pierdut în anii școlariți se poate recupera, regrette și credința că nimic nu se mai poate îndrepta. Într-adevăr, procesul de constituire a personalității, de formare a barei culturii generale, care se realizează în anii de școală, este ireversibil. Dar meditația asupra profitului realizat în acești ani, chiar dacă acest profit are un coeficient scăzut, nu poate duce în nici un caz la o concluzie demobilizatoare. „Omul cit trieste învață” spune o înțeleaptă vorbă populară.

4
Cei mai liniștiți sint elevii cotăți ca mediocri. Culoarea plumburie a mediocrității li line în umbră, proteindu-i. I-am remarcat totuși printre cei peste o sută de elevi, în devenire absolvenți Răspunsurile echivoce din care pot înlesni ceva, dar nu prea mult. Atit cît să poți fi trecut cu vederea. El bine, nu. O să discutăm și despre mediocri ; dar noi, ei ei înșii.

Ardelean Vasile : „Învățătura sete datoria principala a elevilor. Dar ea nu este privită la fel de toți elevii și de acei și rezultatele sint foarte diferite. Eu înaintea de a intra în liceu eram mult mai ambițios, îmi plăcea să fii printre elevii buni. În liceu însă am fost și sint un elev mediocr. N-as putea defini în mod sigur cauza dar cred că în primul rînd mă lenevise de a nu face nimic în plus decit ca trebuie sau chiar să fac mai puțin decit trebuie. Să spun că acum în ultimele luni ale anului voi fi cutot altfel” (toate greșelile îi aparțin lui A. V.).

Deel, reamnește, e lenes și nu se jenează să-și declare mediocritatea.

Leștura răspunsurilor și disautiilor su un număr însemnat dintre elevii anetați nre-a dezvăluit, de altfel, o surprinzătoare „filozofie” de viață : a pierșera mediocritatea în fața ei, dezamărit. Autoacuzindu-se pentru mediocritate se bartadează în fața auzăților din afară, își iau toate măsurile pentru a nu mai da sulva socoteală făind evident — și faptul e alarmant — o accentuare a simțului de răspundere, ocolirea orșărei asumării de obligații personale, dar și sociale.

Valeriu Sălăgeanu ne împărtășește — ea un lucru definit și fără să rosească, eruzul său de viață : „Am fost și voi rămîne un elev mediocr. Slab nu-mi place să fii fiindcă se leagă toată lumea de tine : foarte bun nu vreau să fii fiindcă ai prea multe obligații. Dacă îmi voi da seama că trebuie să renunț la mediocritate, voi renunța”

De ce mai târziu și nu acum ? Acest mai târziu nu va fi... prea târziu ? Un răspuns, ni-l dă profesorul dr. docent — Valeriu Bologa, om de știin-

ță emerit : „V-ați gîndit că ceea ce vă dă profesorul într-o oră trebuie să vă însușiți pentru o viață, și ca să vă însușiți cunoștințele pentru o viață, trebuie să învățați mult, cu sîrg, să adunați deasupra cărții de școală ? Aveam și colegi care nu-și prea băteau capul cu astfel de gînduri, culegeau cunoștințele cite puțin de aci, cite puțin de colo. Din acest puțin n-au putut să iasă ceva de seamă. Acești colegi n-au putut deveni decit niște „ilustre mediocrități”

Reproducem exact : E. Radu : „În cei 11 ani de școală am căutat să învăț cît mai mult, atit datorită faptului că sint o fire foarte curioasă cît și datorită faptului că încă de mic mi-a fost insuflată dragostea pentru carte, iar apoi mi-am dat seama singur că numai învățînd pot ca să-mi îndeplinesc visele. Rezultatele la învățatură pînă în clasa a șaptea inclusiv mă satisfac pe deplin însă din clasa a opta, rezultatele mă satisfac numai pe trei sferturi pentru că puteam să învăț mai mult”

Acest „mă satisfac numai pe trei sferturi” pus alături de „mi-am dat seama singur că numai învățînd pot să-mi îndeplinesc visele”, apare lipsit de logică. Și așa și este. De fapt, reflecția nu e altceva decit a gîndi despre tine „pe trei sferturi”. Și, mai exact, a nu avea curajul să-ți faci deșetia calităților tale de elev cu bisturitul conștiinței. Aici, în domeniul „îndeplinirii” viselor, eum le-a spus E. Radu, sau al îndeplinirii idealurilor — daă le ai —, eum le numim noi, nu există măsura „trei sferturi”. Se poate vorbi de existența sau inexistența idealului, se poate vorbi despre munca depusă pînă la dăruire pentru a-l vedea împlinit sau, în al doilea caz, nu se poate vorbi despre nimic

5
Laica Viorica : „Trecînd printre elevii mediocri ai clasei, aceasta datorită faptului că am întîmpinat unele greutăți la unele materii care mi-au răpîit foarte mult timp. Îmi reproșez că nu am depus muncă deosebită, la matematică îndeosebi. Nu știu cum să spun, pot să învăț dar mai mult nu pot. Sint optimistă în ceea ce priveșt viitorul. Aș fi vrut să fac agronomie dar e mult mai greu. Mai bine mă fac profesoară”

Adnotări la declarațiile de mai sus.

George Savii : „E comod să fii mediocr. Eticheta o poartă cu stoicism. Oscilația între „am făcut ce am putut”, „sper să fac”, ascunde fuga de tine însuși, incapacitatea de a fi exact în răspunsul la întrebarea : ți-ai onorat sau nu anii de școală ?”

Doina Ungureanu : „Totul este atit de nebulos la ei : vîdul intelectual nu-i lezează cu nimic. Visul mediocrității e un cînc. Dar mie cîncul mi se pare a fi un patru dezghizat. Am sentimentul că cele două mari examene — bacalaureatul și admiterea la facultate — vor face o selecție a mediocrităților”

Pe Aurel Mezin și Ion Trifu l-am lăsat cu intenție la sfîrșitul acestui esapitol.

Aurel Mezin : „Anii de școală au fost poate cei mai frumoși din viața mea. Asta nu pot afirma însă cu toată certitudinea deoarece nu-i cunosc pe cei care vor veni. Pînd acum n-avem decit o singură obligație — să învățăm. (Și aceasta împușă de o prînță). În curînd va trebui să ne cîștigăm existența, ceea ce e mult mai greu. Nu cred că am profitat la maximum. Nici acum n-as face-o (mă refer la învățatură). Rezultatele la învățatură mă satisfac. De fapt cele de acum nu mai au nici o importanță pentru mine. Hotărîtoare și concludente vor fi cele de la examene”

În fapt, e declarat aici existența, în germene a unei formule de viață, sare, necorectată, poate degenera într-o concepție de viață. Decamdată, Mezin învață fiindcă l s-a împus. N-a profitat de anii de școală, dar nici nu-l pare rău, nici n-ar face-o și accentuează : e vorba

de profilul învățaturii. Rezultatele-l satisfac, dar nu mai au importanță acum. Școala e un capitol încheiat. Miine — vin examenele ! Mai are o bătălie. O va da. O va lua. O va uita. Pentru că, pentru el nu contează ce a trecut, ci ceea ce vine, uitînd însă că „ceea ce vine” se bazează pe acest „trecut școlar”. Teoria „să uităm și să mergem înainte” e un pericol pentru evoluția unui om care are doar 18 ani.

Trifu Ion : „Cei 11 ani de școală petrecuți pe băncile Liceului nr. 1 sint anii cei mai frumoși din viață. Putem să ne mindrim că urmăm cursurile acestui liceu. În timpul celor 11 ani am profitat cît am putut. Nu am lipsit de la ore pentru a nu pierde unele explicații și pentru a-mi însuși cît mai bine cunoștințele. Rezultatele pe care le-am obținut și care mă satisfac mi se datorează numai mie”

Întregul răspuns este un imn detrambolu dedicat anilor de școală care, undeva asunde o situație de care Trifu se teme, se rușinează. Ion Trifu se teme mai ales că ținta aleasă — facultatea — n-o poate atinge intrucit „nava școlară” are nevoie să-l ducă aial este foarte subredă. Atunci ? Atunci de ce anii lui de școală sint cei mai frumoși ?, de ce să-l credem pe cuvînt ? Ne permitem să-i aminăm rezultatele „care-l satisfac” și eare, înur-adevăr, și se datorează numai lui ! media de absolvire a clasei a IX-a 3,56, după coriențe, iar n elasa a X-a obține șapte medii în jur de cinci, două în jur de șase, două de șapte și un singur opt. Comentariile sint de prisos.

5
Cu această ultimă investigație am dorit nu numai să încheiem ancheta noastră, dar să și reproducem, chiar în linii generale, autoportretele schitate acum la hotarul dintre adolescența trăită pe băncile școlii și maturitatea, cu răspunsurile ei, care începe după absolvire.

„Spre sfîrșitul anului acesta voi împlini 18 ani, sint (mă consider) deia matur responsabil de tot ce sîvîrșesc — spune eu seriozitate Luca Vasile. Viața mună de azi îmi înregește conștiința și caracterul, medul incojurător mă face mai responsabil față de toate problemele majore ale vieții. Portretul meu moral se schimbă, se îmbogățește mereu, iar cel fizic, poate deja format mă mulțumește îgenerativă noastră „e bine crescut” și la propriu și la figurat). Cultura acumulată pînă acum nu mă mulțumesc : mai am de făcut multe în această privință. Peste 6 ani ? Am instituit de învățămînt superior. Și credința n-ai voi fi un om adevărat — multilateral pregătit, cinstit, modest...”

„Pînd elev încă — meditează George Savii — pentru societate nu sint direct folositor. Faptul mă obligă să depun toate eforturile de a învăța, datorita mea actuală, pentru ca rezultatele la învățatură să satisfacă pe cei care mă întrebă, pe părinții mei în special față de care mai simt imens îndatorare. Strădania mea de acum mă va ajuta cînd voi participa direct la procesul de producție... Mă vîd învățînd în continuare, studînd cărți de specialitate, perfecționîndu-mă conținuu pentru a răsplăti grija

cu care am fost inconjurat în anii de școală...”

„Retras, mai puțin comunicativ, cu o mare încredere în prietenie, cu multe preferințe la care nu pot rezista — se autocaracterizează Jurca Petru. Și cam atit pentru că restul nu s-a definit încă. Peste 6 ani nu-mi dau seama, mai prețis nu sint sigur de oarece cu tot optimismul se pot împlini multe...”

„Am-i contura portretul actual — e de părele Nelu Floca — înseamnă a mă critica aspru de tot, ceea ce las în seama colegilor. Iar cel de peste 6 ani îl las pe seama viitorului”

„Peste 6 ani aș vrea, la fel ca și tovarășul profesor Nădăban să iscăles și eu „profesor de istorie”... Silvia Almăjan”

„Nu m-am maturizat încă — scrie despre ea Liana Mihăescu. Sint mereu aproape veselă, foarte sensibilă și plîng ușor. Nu știu dacă aș putea intra în viața a-cum, cînd sint așa. N-am uneori voință, ambiție. Am în schimb mult, mult orgoliu. Aș vrea să urmez filologia, să devin mai matură, să mă încred mai mult în forțele mele. Doresc să devin prof. mai degrabă profesoară de geografie profesională fiindcă iubesc copiii și mă voi simți mereu bine în mijlocul lor”

„Drumul pe care eu îl aleg este I.C.F. Fiecare elev are un ideal, o dorință, o țintă pentru care luptă. În felul acesta voi contribui și eu ca și mulți alții la ridicarea prestigiului sportului din țara noastră. Dacă nu reușesc la admitere ce o să fac ? Dau examen la o școală tehnică la cea de „Inspector financiar” sau de „Radio și televiziune” (Tiberiu Boia).

„Nu sint cel mai mare din clasă, dar nici cel mai mic și întotdeauna vin curat la școală. În ceea ce privește portretul de peste 6 ani eu cred că voi arăta astfel : sper să termin o facultate iar la armată să mă creșc puțin ; doresc să am o familie și o mașină. Voi fi la fel de pedant” (M. Veselinov).

„Momentan sint un elev nici prea bun, nici prea rău la învățatură — se autocaracterizează Mihai Angelescu. Față de anii trecuți înșuf mă prost pentru că din clasa a X-a mi-am început specializarea. Peste 6 ani sper să fiu medic, un medic bun, cel puțin tot atit de bun ca tatăl meu”

Ne oprim aici pentru că din 100 de răspunsuri 20 „trec” peste această întrebare. Din 15 am aflat că auțori lor se pregătesc în prezent pentru bacalaureat și peste 6 ani vor fi în cîmpul muncii ; 18 elevi ne dau înălțimea pe care o au acum, culoarea ochilor și alte „semne particulare” de 6 mărțurisesc că le e foarte greu să se autoportrețeze lăsdînd în seama altora această dificilă treabă și 10 ne asigură că sint „copii ce toți eșoii de vîrsta lor”

Unul dintre elevi, antieplînd maturizarea la care va ajunge „peste efitiva ani, declară că, în consedînță, va privi cu ironie la tot ce a scris în prezent despre el însuși. Dar un strop de ironie se ghește încă de pe acum, ceea ce e foarte bine. Dacă luăm ea etalon această autoironie atunci putem să admitem că formula „sintem copii ce toți eșoii” a seapăt așa, din fuga vîndelului de școlar, și nu reprezintă de fapt părerea intimă a elevilor despre el înșii. Pentru ea la 18 ani, daă nu te amăgești singur, ești capabil de o autoapreciere lucidă și exigentă.

Am redat, aici răspunsurile scrise sau verbale ale unor elevi aflați în prag de absolvire. Răspunsuri care, credem noi, se cer conținuute : de profesori, elevi, părinți. Coloanele ziarului le stau la dispoziție. Pentru început, punem în discuție „formula” de viață a mediocrului. N-ar interesa „tra-tamentul” de care se bucură în familie elevul care se vrea mediocr sau se împacă definitiv cu mediocritatea, metodele pedagogice folosite sau care ar putea fi folosite pentru a cunoaște și interveni un succes în modificarea acestei „formule”. Rolt colectivului de elevi, al organizației U.T.C. Asadar, să conținuăm capitolul început cu alte puncte de vedere.

LUCRETIA JUSTIȘ
MARIETA VIDRAȘCU

Fotbal, Handbal, Volei, Scrimă, Canoa, Baschet, Box, Oină, Șah, **MARTI** Popice, Ciclism, Polo, Tenis, Natație, Box, Tir, Șah,

SPORT

FOTBAL

POTCOAVA DEZAMĂGIRILOR

de FĂNUȘ NEAGU

Stiu că scriind aceste rânduri nu voi mai putea intra pe stadionul Giulești decît în cazul cînd Cercul de Stat va accepta să-mi împrumute leii cu care lucrează dresorul Dina Mihalcea, dar n-am încotro. Așa că, punct, și de la capăt.

În lada cu chibrite arse (sper că se înțelege ce vreau să spun), de lângă podul Grant mirosea a mîdole și a scindă cu mult înainte de începerea meciului. Din Grivitești pînă la porțile stadionului, grătore cu miștii, ceanice cu iuică fiartă, lăzi cu bere și chiole. Oamenii de pază, cu benderole fîstăchii, mirosind și ei a mișunele (vedeți cit de frumos mă exprim) — de unde trag concluzia că mai toți sînt vaimbuși izgoniți din rai — au lăsat să pătrundă în tribune spectatori care deuceau în brațele coșuri cu sticle. Pe cuvînt de onoare că nu e glumă și pot proba spusele cu martori. Atîta sămîntă de scandal nu putea să ducă decît la un final nu tocmai plăcut.

Dar ce s-a întîmplat pe teren? Aici, stăpîn absolut, timp de aproape o oră, a fost Farul. Echipa de la malul mării (cum o fi mîncat bătaie de la Steaua cu 5-0, nu pricep) pe care n-o mai văzusem la lucru de aproape un an, acționat cu siguranța unei formații mari și cred că numai antrenorul Mărdărașu, care, după 1-0, a retras linia de atac lîngă careu de 16 metri, poartă vina pentru scorul egal cu care s-a terminat partida. Ufu, într-o uluitoare revenire de formă, a dat încredere întregii echipe. Iar mijlocașii Koszka (exceptional) și Antonescu (un tânăr care va face epocă), au sîcut cum ar vrea toată garnitura Rapidului. La înaintare, Iancu (de ce l-o fi notat Ion Chirilă doar cu 8?) pe un teren care nu-i place, a ridiculizat apărarea bucu-reșteană. Iancu are stofă și stil de mare vedetă. După cum a jucat duminică nu cred că poate să aibă un concurent pentru echipa națională. Publicul, însă, l-a răsplătit cu huiduții, Graevu cu spîfuri aplicate unde s-a nimerit, iar Dan Coe cu ghionți, îmbrîn-ciți și un pumn de noroi aruncat în ochi. Ce fel de colegi or fi, dumnezeu să mai înțeleagă.

De la Rapid, cel mai bun om a fost micuțul Dinu. Eu l-aș nota cu 10. El a refăcut terenul pierdut, a cules mingi și le-a trimis înainte, cu precizie matematică, a înscris un gol cum numai marele Peci știa s-o facă și a mai tras un pătânjen, scos printr-o minune de către Ufu. Lîngă el îi trec în ordine pe Motroc, Lupescu și Ion Ionescu. Dumitriu are un singur merit, acela că a cules un măr azvîrlit din tribune, l-a șters de noroi și l-a mîncat

cu poftă. Atît. Despre Codreanu, vă servesc ceea ce se spune a spectator: Parpaia e cel mai obosit fotbalist care a călcat pe Giulești de la bombardarea încoace.

Publicul a aruncat cu sticle în teren — și pline și goale. Mîncat pe constanțeni, fiindcă nu vroiau să cedeze și pe arbitru fiindcă n-a acordat un gol la o fază unde Ion Ionescu oprise mingea cu miinile. Iar la sfîrșit, cînd jucătorii se îndreptau spre vestiare, a bombardat culoarul de trecere cu bolovani și sticle. Dimu a scăpat ca prin minune să nu fie atins în cap de o sticlă adresată lui Ufu. Portarul constanțean a trebuit să ju-gă în copci ca teপুরii, ca să scape teafăr. Teafăr e un fel de a spune, pentru că are niște cucuie în cap și niște ghici în obraz cum nu s-a văzut chiar în Giulești! Federația este datoare, gîndesc eu, să suspende terenul din Giulești. Menționînd, în sfîrșit, că arbitrul Cornel Nițescu și-a făcut datoria, trec la celelalte meciuri.

La Craiova, dinamoviștii au tăiat un pic din trufia gazdelor — dar se pare că a fost un meci al apărării. Se zice că Octavian Popescu a fost senzațional. Un mare jucător care nu e văzut de selecționeri. La Pitești, simbiadă, joc anost; contrar celor transmise prin presă, cel care a înscris golul n-a fost Nagy, ci Peteanu. Bancherii trebuie să se gîndească serios la un înlocuitor și totodată să vadă că Oaidă se mișcă mai bine decît Șoanher.

Lupta pentru șefie continuă — și apele nu se vor limpezi cu una cu două. Jos, mărfa-ru gîfite. E încercat pînă peste obloane. Nobila clientelă dă din coate, dă cu gura (în declara-ții, orice s-ar spune, antrenorii noștri sînt imbatibili), dar nu prea dă din picioare. Totuși nimic sigur, și asta-mi place.

Măcar atîta mîngîiere să avem și noi.

P. S. Într-o rubrică de bumbi (bumb se cheamă o știre scurtă și isteafă, ceea ce nu e cazul cu rubrica respectivă din Sportul popular) Duce, tatăl lui Dan Coe, și fost jucător la Sportul studențesc, întrebă ce părere are despre felul de a fi al lui Dan, răspunde:

— E leit taică-su, așa că-l aprob...

De unde noi tragem concluzia că adversarii direcți ai lui Dănuș (Iancu poate să povestească) trebuie să murcure: Tatăl nostru carele este în ceruri...

Încă o declarație de soiul ăsta a tăticului și pe mulți îi va învîța Dănuș rugăciunea din urmă.

PLECAREA UNEI DELEGAȚII GUVERNAMENTALE ÎN ANGLIA

O delegație guvernamentală, condusă de Roman Moldovan, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președintele Consiliului Național al Cercetării Științifice, a plecat luni dimineața în Anglia, pentru a duce tratative în vederea încheierii unui acord de colaborare științifică și tehnică între guvernul Republicii Socialiste România și guvernul Regatului Unit al Marii Britanii.

Din delegație fac parte acad. Ștefan Peterfi, vicepreședinte, și conf. ing. Traian Dudaș, secretar general al C. N. C. S., precum și un grup de consilieri și experți.

La plecarea delegației, pe aeroportul Băneasa, se aflau

Gheorghe Gaston Marin, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, acad. Miron Nicolescu, președintele Academiei, Vasile Gliga, adjunct al ministrului afacerilor externe, membri ai conducerii Consiliului Național al Cercetării Științifice și alte persoane oficiale.

Era prezent Richard Ham-bury-Tenison, însărcinatul cu afaceri ad-interim al Marii Britanii la București.

Însăntea plecării, însăreina-tul cu afaceri ad-interim al Marii Britanii a oferit un cocteil în cinstea delegației.

(Agerpres)

Lipsește floretele sau spadele... În rest duelul ni se pare foarte grăitor

CONTINUĂRI

CONTINUĂRI

V-ați gîndit vreodată că, asemenea omu-lui, scrisorile reprezintă, fiecare, un caracter?

... rile s-au îndoit, iar dreptul la o-dihnă și recreație nu-i erau co-noscute. Dacă își manifesta dorința să meargă cu soțul la film, mama nu-i dădea voie fiindcă „avea treabă acasă”, iar dacă i se accepta să meargă la plimbare cu el în oraș nu avea voie să-l fi-nă de braț. Cînd cuteza să-i spună punctul ei de vedere, al-tul decît al părinților, era bătută. M. M. observa că soția lui are prea multe treburi pe cap și de multe ori făcea singur în orele libere gospodăria, pentru ca ea să aibă timp să învețe. Părinții-lor nu prea le venea la socoteală că gînerile lor le cam încurcă țifele și și-ar fi dorit unul care să le îngăduie purtările lor, drept pentru care nu pierdeau nici o dată prilejul să-i sugereze Lucia ideea divorțului. Aceasta s-a sesizat soțul și, împreună, au ho-tărît să părăsească casa și să se mute la Rm. Sîrat. Urarea de „drum bun” a fost înlocuită cu o bătăie din care cu greu au pu-tut-o scoate vecinii și soțul, iar „răzburarea” de călăuse alese între ei și soț pe acesta din urmă a constat în reținerea hainelor a-

tit ale ei cit și parte din ale so-lului.

Dar cu această plecare nu s-a rezolvat totul: mai mult, părin-ții și-au intensificat „acțiunile de redobîndire a bunului pierdut” și au căutat pe toate căile s-o des-părta de soț, apelînd chiar și la sprijinul direcției Școlii tehnice sanitare, unde tînașă urmează cursurile, au plătit cu bani ome-nii (stupid!) care să-i cântă ca-lea soțului și să-l provoace și n-au încetat s-o fîgăvescă și să o bată chiar și în incinta școlii. De frica acestei perpetue amenin-țări îi e teamă să mai vină la cursuri. Și toate astea continuă acum cînd tînașă soțului mai are puțin pînă la absolvirea școlii” lălat pentru ce mă află la redac-ție: că să cer un sfat pentru re-dobîndirea a ceea ce e în se cutuie expeditează: dreptul de a se bucura de liniște în viață, liniște pentru a se pregăti spre a deveni un om folositor societății.”

Abia termină de povestit cînd cealaltă scrisoare cugetă duminică — Acum nu mă mai mir de loc. Văd că avem aceeași pro-blemă, poate de aceea ne-am și înțeles și sîntem împreună.

Cum, mai pot exista și alți oameni care... — Ai să vezi că mai sînt. As-cultă! Vasilica P... are 27 de ani (notează bine!), a fost crescută de părinți adoptivi de cînd era de-o șchioapă. Cînd fata s-a fă-cut mai mare, rudele apropiate, chiar foarte „apropiate”, au văzut în ea pericolul moștenirii și au reușit să strecoare în suflul pă-rinților o destul de acidă dușmă-

cu un băiețel care m-a-ntrebat la cine merg. I-am spus.

— Mama e acasă?

— Nu! S-a dus după cumpă-rături.

— Tata?

— Lucrează pe șantier, nu cine decît simbiadă.

Mi-a deschis. Am intrat în camera lui. Totul era pus în or-dine și curățenie deplină. Mi-a arătat un accariu propriu, bibe-louri făcute de el la atelierul de tipărire al școlii. Am discutat de una, de alta, de încălțături.

— Ești născut în București?

Băiatul îmi răspunse afirma-tiv deși se cam îndoia, amintea ceva de un șantier. M-a lămurit mai tîrziu, după plecarea la școală a băiatului, mama.

— Așa gîsit soțul pe un șan-țier. L-a avut un an și două luni. L-am înflat. Nu l-am luat din interese. Mi-a fost milă de el. Dar mila și iubirea s-au înche-gat în adămirată dragoste părintească. Cînd a fost bolnav, nici n-am mai dormit, am stat nopți întregi la capul lui. M-am străduit să-l cresc sîntos și l-am ferit ca pe o floare. Mi-a drag hîndcă e copilul meu. Și soțul îl tubeste tot atît de mult. Cînd vine de pe șantier întrebă din uză: „Băi-utul unde e?” De cînd îl avem pe el (de 12 ani) parcă și familia noastră e mai strînsă.

Apoi mi-a arătat un album cu multe poze din care băiatul era nelipsit. Cîteam în ochii mamei și în glasul ei o adevărată dra-goste și căldură părintească.

pluțat: 8 copii fără mamă. A a-doaptat o fetiță de 5 ani care s-a atășat de „părinții ei” fără lacrimi și fără regret după locurile natale (din cînd în cînd poveste-te cum e „acolo”).

Acum e în clasa întâi și învîță foarte bine. Are numai 10.

„O iubesc foarte mult, parcă e propriul meu copil. Cei care se obligă să crească un copil pe care l-au adoptat trebuie să se gîndească foarte bine cînd au luat asemenea hotărîre — și la plăceri și la neplăceri, la bucurii și necazuri. Să considere că au o obligație mai mare decît față de propriul copil. De fapt, n-ar tre-bui să se mai folosească o aseme-nă expresie. Fata pe care am a-doaptat-o e copilul nostru. Caut să-i dau o educație aleasă.”

Intr-adevăr, radele acestei e-ducății sînt bune iar fetița nu s-ar desprăși pentru nimic în lume de părinții ei.

Vreți mai mult? Nu e acesta un răspuns celor două scrisori? Lugeti orice dosar cu infirii și mergeți să vedeți cu ochii dum-pnevoastră. Sînt sigur că veți spune: „E minunat că asemenea oameni există!”

Nici unul dintre aceștia nu s-au gîndit să crească un copil pentru a se folosi de el ca de un bun ce e aproape, nici pentru a se descotorosi de el cînd ace-sa s-a făcut mare, considerînd obligațiile lor epuizate, ci îl cresc cu toată grija și dragostea părin-țească refuzînd să-și amintească, măcar o singură clipă, că copilul nu este al lor. Ei l-au integrat în familie, îngrîdindu-l ca pe o co-moară scumpă a căruj preț nu-mai îl el îl cunoaște și-l simte. E co-pilul lor.

O încălțătoare îl felicita pe un părinte pentru hotărîrea luată. Ce fel de hotărîre... o să aflăm îndată. Fascinat excursionist, a-lușese în Maramureș. Acolo a găsît familia numeroasă a unui

Concursul republican de sală al atleților seniori

Dacă Söter...

Sfîrșitul săptămîinii trecute a constituit, pentru sezonul atletic de iarnă, punctul cul-minant: concursul republican de sală al seniorilor. Carac-te-ristica principală: numeroase recorduri înregistrate, 13 la număr, dintre care 3 la ju-niori, iar alte 3 recorduri au fost egale. Și cu toate astea în atletismul nostru, la multe probe, recordurile se deîncă-tează treptat, treptat, de re-cordurile europene sau mon-diale, demonstrînd că progre-sele noastre sînt mult prea lente. Folosind acest criteriu de comparație, vom căuta să facem cîteva sumare aprecieri asupra rezultatelor înregistrate simbiadă și duminică.

La sprint, nici recorduri și nici semne prea îmbucurătoare. La fete, unde junioara Mariana Goth a întrecut pe consacratele Ioana Petrescu și Ecaterina Nourescu, avem promisiuni ca în acest an să începem să ieșim din anonimat, cel puțin la junioare.

Probleme de garduri au arătat din nou, în pregătirea de lungă durată prin care trecem. Și va dura încă mult timp, dacă nu se va redresa mai consistent sprintul și dacă „gardurile” nu vor fi practi-cate în primul rînd de vite-ziști.

Dintre săritorii, prăjiniștii din hochei pe gheață „Cupa orasu-lui București”, desfășurată timp de trei zile pe patinoarul artificial „23 August” din Capitală, a fost cîștigată de echipa sovietică Sibir Novosibirsk.

Competiția internațională de hochei pe gheață „Cupa orasu-lui București”, desfășurată timp de trei zile pe patinoarul artificial „23 August” din Capitală, a fost cîștigată de echipa sovietică Sibir Novosibirsk.

La Berlin s-a desfășurat un concurs internațional de atletism pe teren acoperit organizat de clubul Dynamo Berlin. La întreceri au participat sportivi din Anglia, Cehoslovacia, România, Polonia, Olanda, U.R.S.S., R. D. Germană și alte țări.

Una dintre cele mai disputate probe a fost cea de triplu salt, cîștigată de Hans Jurgen Rueck-born (R.D.G.) cu 16,32 m. Șerban Ciocînă (România) a sărit 16,10.

La Berlin s-a desfășurat un concurs internațional de atletism pe teren acoperit organizat de clubul Dynamo Berlin. La întreceri au participat sportivi din Anglia, Cehoslovacia, România, Polonia, Olanda, U.R.S.S., R. D. Germană și alte țări.

Una dintre cele mai disputate probe a fost cea de triplu salt, cîștigată de Hans Jurgen Rueck-born (R.D.G.) cu 16,32 m. Șerban Ciocînă (România) a sărit 16,10.

La Berlin s-a desfășurat un concurs internațional de atletism pe teren acoperit organizat de clubul Dynamo Berlin. La întreceri au participat sportivi din Anglia, Cehoslovacia, România, Polonia, Olanda, U.R.S.S., R. D. Germană și alte țări.

Una dintre cele mai disputate probe a fost cea de triplu salt, cîștigată de Hans Jurgen Rueck-born (R.D.G.) cu 16,32 m. Șerban Ciocînă (România) a sărit 16,10.

La Berlin s-a desfășurat un concurs internațional de atletism pe teren acoperit organizat de clubul Dynamo Berlin. La întreceri au participat sportivi din Anglia, Cehoslovacia, România, Polonia, Olanda, U.R.S.S., R. D. Germană și alte țări.

Una dintre cele mai disputate probe a fost cea de triplu salt, cîștigată de Hans Jurgen Rueck-born (R.D.G.) cu 16,32 m. Șerban Ciocînă (România) a sărit 16,10.

La Berlin s-a desfășurat un concurs internațional de atletism pe teren acoperit organizat de clubul Dynamo Berlin. La întreceri au participat sportivi din Anglia, Cehoslovacia, România, Polonia, Olanda, U.R.S.S., R. D. Germană și alte țări.

Una dintre cele mai disputate probe a fost cea de triplu salt, cîștigată de Hans Jurgen Rueck-born (R.D.G.) cu 16,32 m. Șerban Ciocînă (România) a sărit 16,10.

La Berlin s-a desfășurat un concurs internațional de atletism pe teren acoperit organizat de clubul Dynamo Berlin. La întreceri au participat sportivi din Anglia, Cehoslovacia, România, Polonia, Olanda, U.R.S.S., R. D. Germană și alte țări.

Una dintre cele mai disputate probe a fost cea de triplu salt, cîștigată de Hans Jurgen Rueck-born (R.D.G.) cu 16,32 m. Șerban Ciocînă (România) a sărit 16,10.

La Berlin s-a desfășurat un concurs internațional de atletism pe teren acoperit organizat de clubul Dynamo Berlin. La întreceri au participat sportivi din Anglia, Cehoslovacia, România, Polonia, Olanda, U.R.S.S., R. D. Germană și alte țări.

Una dintre cele mai disputate probe a fost cea de triplu salt, cîștigată de Hans Jurgen Rueck-born (R.D.G.) cu 16,32 m. Șerban Ciocînă (România) a sărit 16,10.

La Berlin s-a desfășurat un concurs internațional de atletism pe teren acoperit organizat de clubul Dynamo Berlin. La întreceri au participat sportivi din Anglia, Cehoslovacia, România, Polonia, Olanda, U.R.S.S., R. D. Germană și alte țări.

Antrenorul federal GHEORGHE ZIMBREȘTEANU, care se ocupă de pregătirea prăjiniștilor, spune: „progresele pot fi mult mai mari dacă vom reuși să avem prăjini de o calitate superioară. Cu actualele prăjini, săritorii noștri nu pot lua elanuri mai lungi de 20 metri în timp ce săritorii de valoare mondială au elanuri de 40 metri...”

Și triplul salt, în lipsa lui Ciocînă, (prezent la concursuri peste hotare), ne-a făcut multe promisiuni. Vasile Dumitrescu (15,69 metri) și Carol Corbu (15,56 metri), au convins că sînt capabili să treacă granița consacrată internațională, de 16 metri.

La lungime, și mai ales la înălțime băieți, mediocritatea în care ne scaldăm, nu ne oferă mari speranțe nici cel puțin pentru viitor.

Dacă „bătrînu” Ion Söter ar face cîteva antrenamente, ar putea oricînd să se măsoare cu actualii săritorii. Undeva este o defecțiune și aceasta trebuie repede descoperită și înlăturată.

La fete situația este ceva mai bună, și mai ales la înălțime, unde avem, încă speranța unui progres substanțial. (Am sperat și anul trecut.)

La aruncarea greutății, atît la fete cît și mai ales la băieți, ne zbatem într-un anonimat desăvîșit. Nume noi ca și inexistente, iar cei cunoscuți, din notă sau în regres. Pe bună dreptate arăta profesorul general al F.R.A., secretar Victor Firea, necesitatea atleților cu „gabarit” corepunzător și a antrenorilor specializați, pentru a ieși din această criză acută. Dar ce mai așteptăm? Să-i căutăm pe atleți, iar pe antrenori să-i specializăm, eventual chiar la fața locului, unde bila „zboră” în jur de 20 metri. De ce mai așteptăm? Sîntem convinși că la fiecare probă deficiții se pot analiza cu grijă cauzele și găsite soluțiile. Ar fi și timpul.

SILVIU DUMITRESCU

18,00 — Pentru cei mici (A fost odă... Basmul „Lebedele” de H. C. Andersen. Povestea Nicolae Brancușii). 18,20 — Pentru tineretul școlar: 1001 de întrebări; 19,00 — Telem Jurnal de seară; — Buletinul meteorologic; 19,23 — Recital poetic; Sonete de Michelangelo; 19,35 — Desene animate; 20,00 — Cîntă Mia Braia și Petre Alexandru; 20,20 — Seară de teatru „Sinziana și Pepelea” de Vasile Alecsandri (Transmisie de la Teatrul de Stat din Brașov); În pauze — Pe urmele unui re-portaj și Orizont științific nr. 9 (filme documentare realizate de Studioul „Al. Sahia”) 22,50 — Telem Jurnalul de noapte.

Cum predăm istoria?

(Urmare din pag. I)

istoria este viața ome-nească, problemele de o-dinoară sînt problemele de acum; în altă formă, cu alți oameni, este acee-asi umanitate care se în-dolosează și se frînge, a-aceasi umanitate, cînd a-junsă la scopurile ei, cînd călcată în picioare și strî-vită. Și nu se poate să te apropii fie și de oamenii care au murit acum pa-tru mii de ani fără ca bucuriile și durerile lor să nu albă răsunet în su-fletul tău.”

Profesa de dascăl de istorie, de la istoria anti-că și mai apoi și mai ales la istoria Românilor este

OCT. VINTILĂ
maestru al sportului

Piesa Sidoniei Drăgușanu „Fitece” la Teatrul de Stat din Brăila
Foto: AGERPRES

28 FEBRUARIE 1967

18,00 — Pentru cei mici (A fost odă... Basmul „Lebedele” de H. C. Andersen. Povestea Nicolae Brancușii). 18,20 — Pentru tineretul școlar: 1001 de întrebări; 19,00 — Telem Jurnal de seară; — Buletinul meteorologic; 19,23 — Recital poetic; Sonete de Michelangelo; 19,35 — Desene animate; 20,00 — Cîntă Mia Braia și Petre Alexandru; 20,20 — Seară de teatru „Sinziana și Pepelea” de Vasile Alecsandri (Transmisie de la Teatrul de Stat din Brașov); În pauze — Pe urmele unui re-portaj și Orizont științific nr. 9 (filme documentare realizate de Studioul „Al. Sahia”) 22,50 — Telem Jurnalul de noapte.

DACH — cinemascop

rulează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 18; 21,15), București (orele 9; 11,15; 13,30; 16,15; 18,45; 21). Lu-ceafăr (orele 8; 10,15; 12,30; 15,15; 18; 21), Festival (orele 8,15; 10,30; 12,45; 15; 17,15; 20).

INSPECTORUL DE POLIȚIE

rulează la Republica (orele 9,45; 12; 14,15; 16,30; 18,45; 21). Grivița (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

FANTOMA DIN MORISVILLE

rulează la Capitol (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45).

PRIMUL AN DE CĂSNICIE

rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20,30).

DIMINETILE UNUI BĂIAT CUMINTE

rulează la Doina (orele 11,30; 13,30; 16,15; 18,15; 20,30). Program pentru copii dimineața ora 9.

MOSHI. MOSHI — ALO, Japo-nia

rulează la Timpuri Noi (ore-le 9; 11,45; 14; 16,15; 18,30; 20,45).

UN MARTOR ÎN ORAȘ

rulează la Giulești (orele 15,30; 18; 20,30). Litra (orele 15,30; 18; 20,30).

GIUSEPPE LA VARȘOVIA — cinemascop

rulează la Înfrățirea (orele 13,45; 16; 18,15; 20,30).

NIMENI NU VOIA SĂ MOARĂ

rulează la Excelsior (orele 9,30; 12,15; 15,15; 18; 20,30). Miorița (orele 9,30; 12,15; 15; 17,45; 20,30). Melodia (o-rele 8,45; 11; 13,30; 16; 18,30; 21).

IN GENUNCHI MĂ ÎNTORC LA TINE

rulează la Dacia (orele 8,45; 13,30 în continuare; 16; 18,30; 21).

VIZITA — cinemascop

rulează la Progresul (orele 15,30; 18; 20,30).

NU SÎNT DEMN DE TINE

rulează la Bucegi (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45). Rahova (orele 15,30; 18; 20,30).

EVADARE ÎN TĂCERE

rulează la Gloria (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

OMUL DIN RIO

rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20,30).

CERUL ȘI IADUL

rulează la Vitan (orele 15,30; 18; 20,15).

OGLINDA CU DOUĂ FEȚE

rulează la Arta (orele 8,45; 11; 13,15; 15,45; 18,15; 20,45). Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 16,45; 18,15; 20,30). Drumul Sării (orele 15,30; 18; 20,30).

TUNEJUL — cinemascop

rulează la Munca (orele 16; 18,15; 20,30).

GOLGOTĂ — cinemascop

rulează la Progresul (orele 15,30; 18; 20,30); duminică matineu 11,30).

FIDELITATE

Tratatul tripartit

Ieri s-au reluat la Londra tratatele tripartite anglo-americo-vest-germane asupra compensării cheltuielilor în devize pentru întreținerea trupelor străine în R.F.G. Este a treia întâlnire de acest gen. Ea a fost precedată de unele declarații făcute în R.F.G. și Anglia care par să aducă unele elemente noi fără însă a fi de natură să schimbe cursul actual al evenimentelor.

Astfel, Ministerul de Finanțe vest-german se referă din nou la posibilitatea unor comenzi civile în Marea Britanie, în sumă de 250 milioane mărci, care s-ar adăuga celor 350 milioane mărci pe care guvernul de la Bonn s-a angajat să le reîntoarcă Londrei sub formă de comenzi militare. Comenzile civile sunt condiționate însă de dorința diverselor interese particulare de a le face. Suma totală ce ar rezulta nu ar acoperi toate cheltuielile în devize ale Angliei pentru întreținerea trupelor sale de pe Rin. Or, tot duminică, ministrul de finanțe englez, Callaghan, a precizat în mod categoric că Londra are intenția de a-și retrage o parte din efectivele britanice de pe Rin, dacă

autoritățile vest-germane nu vor accepta să compenseze integral cheltuielile în devize. „Nu cerem vest-germanilor să suporte costul întreținerii trupelor. Ceea ce cerem este ca visteria să reintre în posesia mărcilor pe care sîntem nevoiți să le cheltuim în R. F. G.”, a spus Callaghan. El a propus ca R.F.G. să plaseze comenzi în Anglia pentru terțe țări în cadrul ajutorului vest-german pentru țările în curs de dezvoltare.

Un acord nu este deci în perspectivă pentru moment. În orice caz, problemele financiare vor pune din nou în umbră discuțiile privitoare la revizuirea strategiei atlantice, care fac, de asemenea, obiectul tratatelor tripartite.

Demonstrație studentească la Tokio

TOKIO 27 (Agerpres). — Aproximativ 1500 de studenți, sindicaliști și alți cetățeni japonezi au luat parte la demonstrația organizată duminică în fața bazei aeriene americane de la Tachikawa, din apropiere de Tokio. Autoritățile au trimis forțe polițienești pentru a-i împărtășia pe demonstranți.

În timp de patru ore, transmisiile corespondenților agenției Reuter, între poliție și demonstrații s-au produs incidente violente, soldate cu numeroși răniți. 10 persoane au fost arestate.

Demonstrații au protestat împotriva planului de prelungire a valabilității acordului prin care avioane militare americane pot folosi această bază.

R. P. POLONA: Mineri la Staszic, una dintre minele din zona Katowice

C. I. A. în GUYANA

Cheddi Jagan, fostul prim-ministru al Guyanei și liderul Partidului progresist popular, a declarat în cadrul unei conferințe de presă că intervenția Agenției Centrale de Investigare (C.I.A.) în Guyana a dus la răsturnarea de la putere a partidului său în anul 1964. Jagan a făcut aceste declarații în timpul unei sesiuni de lucru la sediul Agenției de servicii de spionaj nord-american care s-a desfășurat în grevele antiguvernamentale ce au avut loc în anul 1962 și 1965.

Geologii și meteorologii suedezi fac cercetări pentru a stabili cum se va modifica în viitor raportul între mare și uscat de pe planeta noastră

Pe baza analizei condițiilor climatice de pe pământ în ultimii 500.000 ani, oamenii de știință au ajuns la concluzia că vînturile nord-vestice care bîntuie asupra insulelor britanice și insulelor nordice ale Europei de vest, vor deveni cu timpul tot mai dese și tot mai puternice, în urma cărui fapt noi suprafețe de uscat vor fi scooperite de apele mării. După părerea cercetătorilor, o primă invazie serioasă a apelor mării asupra continentului vest-european, va avea loc în jurul anului 4000. În anul 10.000 Marea Nordului se va contopi complet cu Marea Baltică în regiunea Schleswig-Holstein.

Sesiunea O. U. A.

Ieri au început la Addis Abeba lucrările celei de-a VIII-a sesiuni a Consiliului Ministerial al Organizației Unității Africane. Miniștrii afacerilor externe, participanți la sesiune vor examina timp de șapte zile probleme majore privind activitatea de viitor a O.U.A., acordând prioritate în dezbaterea bugetului organizației pe anul 1967-1968 și problemei rhodesiene. În cercurile apropiate ale O.U.A., se apreciază că o atenție deosebită va fi acordată dezbatelor în problema bugetului Comitetului pentru coordonarea ajutorului destinat mișcărilor de eliberare națională. Vor fi examinate totodată, aspecte ale situației din Africa de sud-vest și Somalia franceză.

Deschiderea sesiunii plenare a Consiliului ministerial a fost precedată de o reuniune a Comitetului Special al O.U.A., pentru Rhodesia, intrunit duminică la Addis Abeba, pentru a examina căile și mijloacele de intensificare a luptei pentru înlăturarea regimului de la Salisbury.

Noul statut al unor colonii britanice

Ieri în cinci din cele opt insule-colonii britanice din regiunea Mării Caribului au început ceremoniile care marchează intrarea în vigoare a unui nou statut al acestor teritorii, care devin state asociate la Regatul Unit al Marii Britanii. Potrivit prevederilor noului statut, aceste insule capătă dreptul de autogovernare pe plan intern, problemele politice externe și ale apărării continuînd să rămînă de competența guvernului englez. Totodată, insulele vor deveni membre, cu drepturi depline ale Commonwealthului.

Noul statut a intrat în vigoare în insula Antigua și în teritoriul format din trei insule: Skitts, Nevis și Anguilla. Insulele Dominica, Santa Lucia și Grenada vor căpăta pe rînd dreptul la autogovernare pînă la 1 martie.

Teritoriile care sînt afectate de această măsură a guvernului englez au o populație de 400.000 locuitori. În majoritate descendenți ai sclavilor africani aduși aici în urmă cu secole. Ele cunosc serioase dificultăți economice, fapt folosit de guvernul Marii Britanii, S.U.A. și Canadei, care au impus de fapt crearea unei federații ce va primi numele de „Stătele asociate ale Indiilor de vest”. Această federație va permite, după cum menționează observatorii, ca monopolurile din S.U.A., Anglia și Canada să dețină controlul deplin asupra economiei teritoriilor.

Prolog electoral francez

Campania electorală din Franța a intrat în faza ei decisivă. La mijlocul săptămîinii trecute au început la posturile de radio și televiziune emisiunile rezervate conducătorilor principalelor formațiuni politice care participă la bătălia alegerilor. În secolul răstimp rămas pînă la cele două scrutine — de la 5 și 12 martie — cînd vor fi aleși 486 de deputați ai noii Adunări Naționale, grupările politice își intensifică strădanile pentru captarea adevărului corpului electoral.

Principali protagoniști ai actualii confruntări — episod important al vieții politice franceze — sînt: gruparea majorității guvernamentale formate din Partidul U.N.R. și republicanii independenți, Partidul Comunist Francez, Federația Stîngii Democratice și Socialiste, și Centrul democratic, prezidat de Lecanuet. În esență, bătălia principală este angajată între majoritatea guvernamentală și forțele de stînga.

Analizînd momentul electoral actual, presa franceză remarcă două elemente caracteristice: tendința spre grupare și simplificarea marilor teme ale campaniei electorale.

Regrupările au loc atît în tabăra guvernamentală cît și în cea a opoziției. În ultimele săptămîni s-au intensificat tendințele întreprinse de U.N.R. pentru a atrage centrul democratic într-o viitoare majoritate guvernamentală. În ce privește forțele de stînga, acestea au realizat acorduri politice și electorale minimale; în principal acordurile prevăd ca la cel al doilea tur de scrutin, cele trei formațiuni — Federația Stîngii Democratice și Socialiste, Partidul Comunist Francez și Partidul Socialist Unificat să renunțe la propriul candidat în favoarea candidatului de stînga cel mai bine plasat la primul tur de scrutin. Deși nu s-a putut ajunge la un program comun al forțelor de stînga și s-a realizat în esență doar o înțelegere tactică, totuși acordurile intervenite au întărit, evident, stînga.

Dintre marile teme ale campaniei electorale o frecvență mai mare au căpătat cele de ordin intern. Aceasta s-ar putea explica nu prin lipsa de interes pentru problemele internaționale, ci prin convergența mai sensibilă a programelor principalelor formațiuni politice în privința unor aspecte de mare importanță ale politicii externe franceze. E semnificativ faptul că — excepționd Centrul Democratice și ex-

ția stîngii democratice și socialiste pune un mare accent pe chestiuni instituționale, (în principal modificarea constituției), precizînd, totodată, unele reforme în domeniul justiției, o serie de ușurări fiscale și o naționalizare limitată a întreprinderilor de armament și băncilor.

Lupta electorală, intrată acum în faza finală este foarte strînsă. Sondajele publice indică faptul că 75 la sută dintre membrii corpului electoral nu și-au modificat opțiunile lor inițiale. Dar tocmai auditoriului mai restrîns (celor 25 la sută care, teoretic, nu s-au hotărît încă) îi sînt destinate insistențele puternicii campanii propagandistice din această ultimă perioadă preelectorală. 34 de deputați aleși în precedenta înfruntare electorală parlamentară din 1962 i-au întrecut abia cu 1000 de voturi pe adversarii lor cei mai bine plasați. În această lumină mulți observatori politici din capitala franceză înclină să creadă că păstrarea, progresul sau regresul actualii majorități guvernamentale depind, într-o măsură apreciabilă, de acei alegători nehotărîți pe care o recentă analiză electorală îi categorisea „flotanți”.

EM. RUCAR

Variantă respinsă

Somptuoasa clădire a „Chaillot-ului argentinian”, cum mai este denumit Teatro San Martin din Buenos Aires, a găzduit săptămîina trecută o serie de reuniuni ordinare și extraordinare ale Organizației Statelor Americane. În timpul dezbatelor, apreciate ca fiind controversate, au apărut divergențe profunde, care, de altfel, nu constituie o excepție în raport cu precedentele întâlniri ale O.S.A.

Desfășurarea reuniunii din capitala argentiniană a confirmat pronosticul majorității comentatorilor. Oficial, miniștrii de externe și ai economiei din cele 19 state latino-americane și Statele Unite, au anunțat că vor discuta probleme privind convocarea (în localitatea uruguayana Punta del Este) întâlnirii O.S.A. la nivel înalt cît și modificarea Cartei de la Bogota — statutul Organizației Statelor Americane.

Cei 350 de membri ai delegațiilor au stabilit la capătul unor îndelungate discuții secrete ordinea de zi a viitoarei întâlniri la nivel înalt. Cinci puncte de pe agenda se vor referi la probleme economice, ultimul prevede discuții privind

crearea „unui consiliu de securitate interamerican”.

Neoficial, discuțiile au abordat (pentru a cita oră în ultimii ani) problema creării forțelor militare interamericane. În ciuda dezmințirilor din a-junul reuniunii, privind absența unor asemenea planuri, dezbatările ulterioare au arătat că Statele Unite nu au renunțat la promovarea forțelor interamericane, menite a interveni în oricare din țările membre, încălcînd atribuțiile integrității și independenței.

„Gazdele reuniunii aveau să facă „un cadou” oaspeților. Ministrul de externe argentinian a propus în cadrul unei întâlniri particulare înființarea unui „Comitet militar interamerican” în cadrul O.S.A.”. Deși, îmbrăcînd altă formă, propunerea lui Nicanor Costa Mendez a fost apreciată de majoritatea comentatorilor politici prezenți în capitala Argentinei ca fiind foarte asemănătoare cu precedente planuri emanînd de la Washington. Discuțiile critice la adresa proiectului au determinat gazdele să-și revadă proiectul în speranța găsirii unei „noi soluții” care să înfrunecască acordul unanim al participanților. Vineri, delegația Argentinei și-a prezentat din nou proiectul său. După opt ore de dezbateri apreciate de agențiile de presă ca fiind „furtunoase”, Argentina a insistat ca propunerea sa să fie supusă votului. Oaspeții s-au arătat — ca să spunem așa — „neloiali” cu gazdele lor... Unsprezece țări (Venezuela, Ecuador, Republica Dominicană, Costa Rica, Uruguay, Chile, Haiti, Mexic, Guatemala, Peru și Columbia) au votat împotriva; șase țări (Argentina, Nicaragua, Salvador, Honduras, Paraguay și Brazilia) s-au pronunțat în favoarea lui. Delega-

țiile din S.U.A., Panama și Bolivia s-au abținut.

„Observatorii — prinsemea agenția FRANCE PRESSE la aflarea rezultatului votului — consideră că latino-americani au arătat în felul acesta în mod clar că nu doresc nici un fel de instituție care ar putea să semene, mai mult sau mai puțin, cu o alianță de felul N.A.T.O.”. În cele opt ore de discuții aprinse, conducătorii mai multor delegații au arătat că într-o perioadă în care „războiul rece este pe cale să fie lichidat nu este oportun să fie create comitete militare”. Simbatic seara, ministrul de externe al Uruguayului declara: „Noi nu vom accepta niciodată crearea unor forțe care să se suprapună propriilor noastre forțe de securitate”. Iar ministrul de externe al Mexicului argumentînd poziția țării sale în problema supusă votului spunea: „Eu nu cred că în 1967, cînd Țările Americii Latine înfruntă o gravă situație economică, noi să putem avea în vedere crearea unui aparat militar”.

Eșecul diplomatic al susținătorilor proiectului privind crearea unui „comitet militar permanent” în America Latină a evidențiat odată în plus existența unui curent de opinie în cadrul O.S.A. dornic să orienteze activitatea acestei organizații în conformitate cu adevăratele interese ale continentului. Votul de la Buenos Aires a arătat, de asemenea, accentuarea pozițiilor divergente dintre majoritatea statelor Americii Latine, pe de o parte și Statele Unite pe de altă parte. Căci așa cum remarcă CORRIERE DELLA SERA în timp ce latino-americanii sînt „surzi” atunci cînd se vorbește de crearea unei poliții continentale, Statele Unite se fac că „nu aud” discuțiile pe teme economice, revendicările sud-americanilor pentru promovarea dezvoltării economice pe continent. După părerea observatorilor acest „dialog al surzilor” se va intensifica și mai mult în întreaga perioadă următoare.

P. NICOARA

pe scurt

Liderii partidului Congresul Național Indian se intrunesc astăzi pentru a discuta situația creată după alegerile generale ce au avut loc între 15 și 21 februarie. Intrucît partidul a obținut majoritatea absolută în Camera populară a Parlamentului, ceea ce îi dă dreptul să formeze din nou guvernul pe întreaga Indie, liderii săi urmează să discute și problema desemnării viitorului prim-ministru.

Agencia Reuter menționează că la postul de prim-ministru candidază în afara Indrei Gandhi, fostul ministru al apărării, Chavan, și fostul ministru de finanțe, Desai.

WILSON LA HAGA

Primul ministru britanic, Harold Wilson, însoțit de ministrul de externe, George Brown a sosit duminică seara la Haga, pentru a participa în cadrul turneului său de explorare a șanselor de aderare a Angliei la Piața comună. La sosirea sa, Wilson a făcut o declarație, reafirmînd că dorește să discute cu oficialitățile olandeze problema aderării britanice la C.E.E., în condiții acceptabile atât pentru Anglia, cît și pentru ceilalți parteneri ai Pieței comune.

Împăratul Etiopiei, Haile Selassie I, a sosit luni dimineața la Moscova, la invitația Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și a guvernului sovietic. El va duce tratative cu conducătorii sovietici în legătură cu extinderea colaborării dintre cele două țări, precum și în probleme privind întărirea păcii.

Un purtător de cuvînt al Ministerului vest-german al Afacerilor Externe a anunțat luni că relațiile diplomatice între Jordania și Republica Federală a Germaniei au fost restabilite. Jordania este una din cele zece țări arabe care au rupt relațiile diplomatice cu guvernul de la Bonn în mai 1965 după ce au fost stabilite asemenea relații între Republica Federală a Germaniei și Izrael.

Potrivit rezultatelor unor cercetări îndelungate întreprinse de profesorul universitar suedez Allan Straffors, înghețata este mult mai puțin dăunătoare pentru dinți decît s-a presupus pînă acum. În orice caz, aceasta este valabilă pentru înghețata de vanilie, care conține catechină, o substanță asemănătoare taninilor, care distruge baciliile provocatori de carii.

„LUNAR ORBITER-3” TRANSMITE...

Camera lunară „Lunar-Orbiter-3” a transmis duminică noi fotografii ale suprafeței satelitelui natural al Pămîntului. Imaginile recepționate reprezintă zonele alese pentru asezarea primelor nave cosmice. „Lunar Orbiter-3”, care a înconjurat pînă duminică de 122 de ori Luna, va transmite în total 422 de fotografii ale acesteia.

„Glorie” dubioasă... însemnări

La sfîrșitul săptămîinii trecute, în dreptul postului Châtel, a fost oprită o mașină purtînd număr de înregistrare italian, care urma să treacă în Elveția. Vameșii francezi au efectuat obișnuitul control. Atenția le-a fost atrasă de mai multe butelii de gaze. Șoferul, Francesco Gallo, a dat explicații foarte confuze în ce privește destinația buteliilor. Cînd funcționarii vamali au controlat bine respectivele butelii ei au constatat că manevrînd un mic surub, fiecare din ele se scieșiona automat și lăsa să apară conținutul: cite 2000 de

pachete cu țigări americane dintre cele mai fine.

După anchetarea minuțioasă a șoferului, autoritățile franceze au comunicat presei că transportul capturat este o nouă verigă, mică și modestă de altfel, din lanțul activităților unei pu-ternice rețele de contrabandisti cunoscuți sub numele de „Stinca”. În săsi denumirea vorbește, ostentativ despre țaria, despre soliditatea acestui adevărat trust de speculare a tutunului. Numele simbolic, „Stinca” este, în fapt, o denumire conspirativă voluntară. Interpolul știe bine

și a avertizat de cîteva ani că centrul, placa turnantă a contrabandei cu țigări pe continentul european este stinca Gibraltarului. Populația din Gibraltar abia depășește 25.000 oameni. Or, anul trecut au fost aduse acolo din Statele Unite, potrivit unor date estimative incomplete, aproape 6 miliarde țigări. Fiecare locuitor al Gibraltarului (incluzîndu-l și pe sugari) i-au revenit, așadar, zilnic cite 30 de pachete de țigări americane. De acolo din mica peninsula stîncosă, masivele cantități de țigări iau calea subterană a

contrabandei, ignorînd barierele vamale cu care multe țări vest-europene și-au înconjurat importul de specialitate de tutun de dincolo de ocean. Bineînțeles, strădania a-facărășilor care stau în spatele operațiunii „Stinca” nu e deloc gratuită. Profiturile sînt apreciable. Cifra cîștigurilor ilicite realizate de rețeaua de contrabandisti prin eludarea taxelor vamale s-a ridicat numai în ultimii trei ani, după date aproximative de publicația economică franceză AGFF, la 60 de milioane dolari. Ceea ce ne oferă o idee despre proporțiile contrabandei

P. N.

Ancheta de la New Orleans

Noi amănunte au fost dezvăluite în ultimele 48 de ore în legătură cu ancheta întreprinsă de procurorul districtului Orleans, Jim Garrison privind existența unui complot în vederea asasinării fostului președinte al S.U.A., John Kennedy. Ziarul „DALLAS TIMES HERALD” a scris duminică, că un anchetator din New Orleans a vizitat Dallas-ul luna trecută pentru a determina dacă pilotul David Ferrie s-a aflat în acest oraș în zilele cînd președintele Kennedy a fost asasinat.

După cum se știe Ferrie a fost găsit mort sîmbătă trecută, cauzele decesului său neputînd fi încă stabilite cu precizie.

Unii observatori consideră că Ferrie, care era proprietarul unui serviciu de avioane-taxi, ar fi fost folosit pentru a transporta cu repeziune în diferite locuri din statul Texas pe participanții la complotul împotriva președintelui Kennedy.

Presă canadiană a anunțat recent că va fi întreprinsă o nouă încercare pentru descoperirea fabuloasei comori care se presupune că a fost îngropată, în urmă cu 200 de ani, de piratul englez, căpitanul Kidd, în insula Oak.

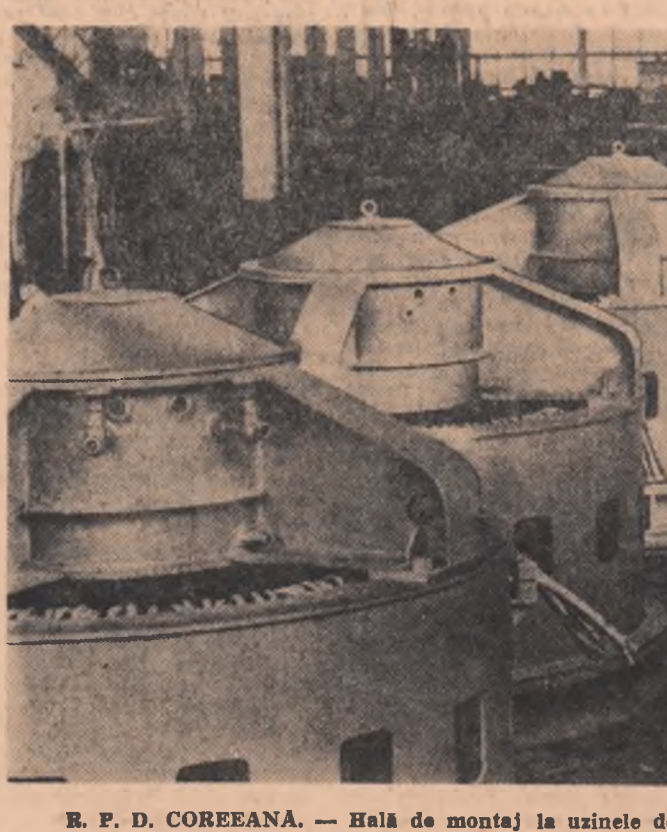
Legenda comorii căpitanului Kidd a făcut ca, pînă acum, să fie cheltuite milioane de dolari, atît de către persoane particulare cît și de „asociații” pentru găsirea lăzilor cu monede de aur și pietre prețioase capturate în decursul numeroaselor expediții ale piratilor comandanți de Kidd. Aproximativ 200 de puturi au fost săpate, pînă acum, în insula Oak, situată la nord de țărmurile Noii Scoții.

Cercetări de mare anvergură au început după ce, în anul 1795, trei tineri au anunțat descoperirea unei depresiuni misterioase în insula Oak. Cel trei au efectuat săpături pînă ce au descoperit o platformă din lemn

care nu a mai putut fi îndepărtată. Alți căutători ai comorii au declarat, mulți ani mai tîrziu, că au găsit platforme similare, fiecare dintre ele fiind acoperită cu mangan, liane și fibre de cocotier. Cel care au puses la față săpăturile au afirmat că sapele de foraj au adus la suprafață fragmente de lezi.

Comoara

ciment, metal, aur și pergament. Dar cu toate acestea, nimeni nu a putut să scoată la lumină zăcămintul misterios. Cel care a spus că a găsit platforma a fost un inginer petrolier din Los Angeles. Acesta a spus că a găsit platforma de ciment, metal, aur și pergament. Dar cu toate acestea, nimeni nu a putut să scoată la lumină zăcămintul misterios. Cel care a spus că a găsit platforma a fost un inginer petrolier din Los Angeles. Acesta a spus că a găsit platforma de

R. P. D. COREEANA. — Hală de montaj la uzinele de mașini electrice din Daian